

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Ochránci životního prostředí v Týništi nad Orlicí**, se sídlem Sokolská 262, Týniště nad Orlicí, zast. Mgr. Šimonem Slezákem, advokátem se sídlem Ulrichovo náměstí 737, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti: **1) CREAM uzavřený investiční fond, a.s.**, se sídlem Řehořova 908/4, Praha 3 - Žižkov, zast. JUDr. Petrem Svatošem, advokátem, jednatelem a společníkem ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE SVATOŠ, SVATOŠOVÁ & PARTNEŘI, s. r. o., se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava – Moravská Ostrava, **2) Město Týniště nad Orlicí**, se sídlem Mírové náměstí 90, Týniště nad Orlicí, zast. JUDr. Josefem Moravcem, advokátem advokátní kanceláře PPS advokáti s. r. o., se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové a **3) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2, adresa pro doručování: Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště Hradec Králové, Horova 180, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. prosince 2014, č.j. 16492/UP/2012/Kd, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2012, č.j. č.j. MÚTy/STAV/2051/2011 (dále také jen „stavební povolení“), Městský úřad Týniště nad Orlicí podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném k 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), povolil stavbu „Dostavba průmyslové zóny v areálu Elitex reality v Týništi nad Orlicí, Soubor 01 - Obalovna živičných směsí. Stavební objekty: SO 01 - Základy obalovací soupravy; SO 02 - Skládka kameniva; SO 03 - Provozní a sociální objekt; SO 04 - Silniční mostová váha; SO 05 - Zpevněné a ostatní plochy; SO 06 - Elektročást; SO 07 - STL průmyslový plynovod; SO 11 - Demontáže a demolice; SO 15 - Příjezdová komunikace; Provozní soubory: PS 01 - Obalovací souprava včetně dávkovačů kameniva a zásobníků živice; PS 02 - Stožárová TS do 1 x 630kVA na pozemcích: st.p.č. 2037/7, 2037/24, 2037/25, 2037/26 a parc.č. 2037/1, 2037/60, 2037/61, 2037/69 a 2037/70 v kat. území Týniště nad Orlicí“ (dále také jen „Stavba“).

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a zamítl odvolání žalobce proti němu.

II. Obsah žaloby

S tím ovšem nesouhlasil žalobce, který napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a to z následujících důvodů:

Uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu o povolení Stavby vychází z územního rozhodnutí o umístění stavby, které stavební úřad vydal dne 15. 2. 2011 pod č.j. MÚTy/STAV/2655/2010 (dále také jen „původní územní rozhodnutí“). Toto územní rozhodnutí však bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2013, č.j. 15997/ÚP/2012/Kd. De názoru žalobce nelze ve stavebním řízení přezkoumávat soulad předložené dokumentace s rozhodnutím o umístění stavby, které bylo odvolacím orgánem zrušeno. Stavební povolení bylo nutné přezkoumávat z hlediska nového územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 29. 8. 2014, č.j. MÚTy/STAV/2655/2010 (dále také jen „nové územní rozhodnutí“). To však bylo vydáno až po vydání rozhodnutí o povolení stavby ze dne 23. 7. 2012, v němž tak nebylo možné jakkoliv zohlednit požadavky stanovené později vydaným územním rozhodnutím ze dne 29. 8. 2014.

Dále žalobce s odkazem na § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona namítl, že pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že podmínky územního rozhodnutí z 15. 2. 2011 jsou totožné s podmínkami územního rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014, pak že k takovému srovnávání nebyl jakožto odvolací správní orgán právními předpisy povolán, neboť takový soulad podmínek územního rozhodnutí s žádostí o vydání stavebního povolení a přiloženou projektovou dokumentací může přezkoumávat pouze a výlučně stavební úřad. Žalovaný pouze jako odvolací správní orgán přezkoumává rozhodnutí stavebních úřadů.

Navíc srovnání podmínek územního rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011 a územního rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014 je neúčinné již jen z toho důvodu, že územní rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011 bylo posléze zrušeno a vůbec k němu není možno v rámci přezkumné činnosti žalovaného přihlížet.

Závěrem žalobce zdůraznil, že veškeré podmínky srovnávaných územních rozhodnutí totožné nejsou, což lze zjistit z jejich obsahu. Nelze také přehlédnout, že v rámci správního řízení vedoucího k vydání územního rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011 byla porušena jeho práva, a proto následně došlo ke zrušení tohoto správního rozhodnutí. Takové zrušené územní rozhodnutí pak nejen že nemůže sloužit jako podklad pro vydání stavebního povolení, ale ani jím nelze argumentovat ve vztahu k údajné totožnosti jeho podmínek s podmínkami územního rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014.

Žalobce tedy navrhl, aby krajský soud zrušil žalované rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě zpočátku kopíroval obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvedl, že při přezkumu souladu napadeného stavebního povolení a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu zjistil, že územní rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011, č.j. MÚTý/STAV/2655/2010-12, které vydal Městský úřad Týniště nad Orlicí, stavební úřad, není pravomocné. Proti uvedenému územnímu rozhodnutí totiž dne 15. 3. 2011 podal odvolání žalobce. Toto odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2011, č.j. 7326/UP/2011/Hal, jako nepřípustné zamítl. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 9. 2012, č.j. 30A 38/2011, bylo zmíněné rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že v dalším řízení je žalovaný povinen se důsledně vypořádat se všemi jmenovaným spolkem dosud uplatněnými námitkami.

Nastala tak situace, kdy žalovaný vedl odvolací řízení ve věci povolení stavby a zároveň opět ve věci umístění předmětné stavby a byl povinen o odvolání žalobce proti územnímu rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011, č.j. MÚTý/STAV/2655/2010-12, znovu rozhodnout. Učinil tak rozhodnutím ze dne 17. 1. 2013, č.j. 15997/UP/2012/Kd, kterým územní rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.

Žalovaný usnesením ze dne 11. 10. 2012, č.j. 16492/UP/2012/Kd, odvolací řízení vedené k odvolání žalobce proti stavebnímu povolení ze dne 23. 7. 2012 podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušil, a to do doby skončení řízení o předběžné otázce, kterou byl výsledek územního řízení ve věci umístění předmětné stavby. K následné žádosti stavebního úřadu mu žalovaný k dispozici předal i spis týkající se povolení stavby.

Opatřením ze dne 15. 10. 2014, č.j. MÚTý/STAV/2051/2011, stavební úřad žalovanému předložil spis včetně odvolání zpět s tím, že pominuly důvody pro přerušování řízení, neboť stavba byla pravomocně umístěna územním rozhodnutím ze dne 29. 8. 2014, č.j. MÚTý/STAV/2655/2010-34-Rozh-ÚŘUS-Pa.

Protože v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které mu předcházelo, nebyly shledány nedostatky, že by stavební povolení ze dne 23. 7. 2012,

č.j. MÚTý/STAV/2051/2011, bylo nutno považovat za nezákonné nebo v rozsahu uvedených důvodů odvolání za věcně nesprávné, žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu včas podané odvolání žalobce zamítl a uvedené stavební povolení potvrdil.

V další části svého vyjádření reagoval žalovaný na žalobní námitky, které se dle jeho názoru netýkají ochrany přírody a krajiny a účelu, pro který se žalobce účastnil stavebního řízení.

Dal žalobci za pravdu, že v daném případě byla návaznost ve vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení nestandardní, a to vzhledem k již výše popsáným okolnostem. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže znamenat důvod ke zrušení stavebního povolení. V případě, že by takto žalovaný bez dalšího postupoval, jednalo by se o formalismus a postup v rozporu se zásadou procesní rychlosti a ekonomie zakotvenou v § 6 správního řádu.

Nicméně bylo třeba vzít v úvahu § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, podle nějž stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s podmínkami územního rozhodnutí.

V daném případě to dle žalovaného znamenalo porovnat podmínky územního rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011, č.j. MÚTý/STAV/2655/2010, které bylo v průběhu stavebního řízení na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 9. 2012, č.j. 30A 38/2011, rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2013, č.j. 15997/UP/2012/Kd, zrušeno s podmínkami územního rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014, č.j. MÚTý/STAV/2655/2010, které bylo nově vydáno.

Přitom žalovaný zjistil, že tyto podmínky jsou totožné. Lze tedy konstatovat, že stavební úřad při posuzování žádosti podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona vycházel z podmínek územního rozhodnutí v takovém znění, v jakém územní rozhodnutí nabylo právní moci. Totožně je v obou dokumentech vymezeno i umístění stavby. Ostatně v průběhu nového projednání nedošlo k žádným změnám v souvislosti s umístěním stavby, tedy ani změnám v dokumentaci k územnímu řízení apod. Předmětem nového projednání územního řízení bylo zejména projednání námitek žalobce a za tím účelem dílčí doplnění dokumentace, konkrétně v její textové části.

Žalovaný ověřil, že projektová dokumentace ke stavebnímu řízení neodporuje dokumentaci k územnímu řízení. V daném případě tak skutečnost, že pravomocné územní rozhodnutí bylo vydáno až poté, co bylo vydáno stavební povolení, nemůže ovlivnit zákonnost stavebního povolení. V případě, že by tomu tak bylo v řádném sledu dle stavebního zákona, tzn. pravomocné územní rozhodnutí v témže znění, jak bylo vydáno dne 29. srpna 2014, by předcházelo vydání stavebního povolení, žalovaný by v souvislosti s požadavky § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona neshledal nedostatky. Žalovaný tak tedy nemohl učinit ani v daném případě. Ostatně žalobce v odvolacím řízení nic dalšího neuvedl, tzn. na žádný konkrétní nesoulad podané žádosti o stavební povolení a k ní přiložených podkladů s podmínkami územního rozhodnutí ze dne 29. srpna 2014, č.j. MÚTý/STAV/2655/2010, nepoukázal.

Žalovaný dále zdůraznil, že poté, co bylo územní rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011 rozhodnutím žalovaného ze dne 17. ledna 2013, č.j. 15997/UP/2012/Kd, zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání, stavební úřad žalobci poskytl veškerá práva účastníka řízení. Bylo mu umožněno uplatnit námitky proti umístění stavby, což učinil. Územní rozhodnutí mu bylo doručeno jako ostatním účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou dne 16. 9. 2014. Účastníci řízení byli v obsahu územního rozhodnutí poučeni o možnosti podat odvolání. Takto však žádný z účastníků územního řízení neučinil. Územní rozhodnutí tak nabylo právní moci, dle doložky na něm vyznačené, dne 2. 10. 2014.

Žalovaný tak shledal žalobní námitky nedůvodnými. Dle jeho názoru je námitky ekologického spolku vždy nutno posuzovat právě s přihlédnutím k zájmům, které takový spolek hájí. Jestliže je spolek, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, oprávněn být účastníkem správního řízení, nelze z toho dovodit, že má možnost hájit v tomto řízení i zájmy jiné, s ochranou přírody a krajiny nesouvisející. Takový spolek by se totiž z pozice ochránce přírody a krajiny dostával do pozice univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což podle publikované judikatury není smyslem a účelem účastenství ekologických spolků ve správních řízeních. Dle žalovaného je možné tuto zásadu přenést i do řízení soudního.

Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Z osob, které projevily vůli stát se osobami na řízení zúčastněnými, podala písemné vyjádření ve věci pouze obchodní společnost CREAM uzavřený investiční fond, a.s.

Ta nejprve konstatovala, že žalovaný je stavebním úřadem, a to v daném případě nadřízeným, resp. odvolacím stavebním úřadem. Tento závěr odůvodnila odkazy na § 13 odst. 1 stavebního zákona a § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 správního řádu. Z toho titulu žalovaný ke srovnání podmínek územního rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011 a podmínek územního rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014, resp. podmínek územního rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014 a vydaného stavebního povolení, povolán je. A to nejen povolán. Žalovaný byl k takovému porovnávání povinen. Odvolací orgán totiž musí vycházet ze skutkového a právního stavu v době, kdy rozhoduje. Tedy musí posuzovat splnění podmínek dle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jakož i jiných ustanovení vztahujících se k postupu a rozhodování správního orgánu I. stupně, a to v rozsahu odvolacích námitek.

Pokud tedy stavební povolení odpovídá podmínkám nového územního rozhodnutí, nebyl v daném případě důvod, aby bylo zrušeno pouze proto, že bylo vydáno na základě jiného územního rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí je tak dle osoby zúčastněné na řízení správné a v souladu s právními předpisy. Podotkla ještě, že žalobce v žalobě ani neuvedl nějaké konkrétní rozpory stavebního povolení s podmínkami nového územního rozhodnutí. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalovaný souhlas výslovně, žalobce pak postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.

Pokud jde o skutkový stav věci, odkazuje krajský soud na shora uvedený obsah vyjádření žalovaného k žalobě, který jej přesně popisuje.

Spor se točí předně kolem výkladu ustanovení § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, resp. kolem aplikace uvedeného ustanovení na daný skutkový stav. Dle něho stavební úřad přezkoumá podanou žádost (míněno žádost o stavební povolení) a připojené doklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu.

V posuzované věci vydal Městský úřad Týniště nad Orlicí stavební povolení dne 23. 7. 2012, tedy v době, kdy bylo v právní moci původní územní rozhodnutí o umístění Stavby. Stavební povolení napadl žalobce odvoláním. Rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce proti původnímu územnímu rozhodnutí jako nepřípustné, bylo napadeno žalobou podanou u zdejšího soudu. Ten o ní rozhodl rozsudkem ze dne 7. 9. 2012, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný coby odvolací správní orgán v reakci na to odvolací řízení proti stavebnímu povolení usnesením ze dne 11. 10. 2012 přerušil.

Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 1. 2013 zrušil původní územní rozhodnutí a věc vrátil Městskému úřadu Týniště nad Orlicí k dalšímu řízení. To vyústilo ve vydání nového územního rozhodnutí dne 29. 8. 2014. Z obsahu správního spisu plyne, že proti novému územnímu rozhodnutí se nikdo neodvolal a to nabylo právní moci dne 2. 10. 2014.

Na základě toho žalovaný v odvolacím řízení proti stavebnímu povolení pokračoval a žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014 o odvolání žalobce rozhodl jak shora uvedeno.

Žalobce namítá, že žalovaný nebyl poté, co pokračoval v odvolacím řízení proti stavebnímu povolení, oprávněn porovnávat jednak podmínky nového územního rozhodnutí s podmínkami původního územního rozhodnutí, jednak soulad projektové dokumentace pro stavební povolení s podmínkami nového územního rozhodnutí ve smyslu § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

Lze přisvědčit žalovanému, že uvedený skutkový stav, konkrétně tedy prolínání územního řízení a stavebního řízení, skutečně není běžný a standardní. Žalovaný stál před rozhodnutím, poté co pokračoval v řízení o odvolání žalobce proti stavebnímu povolení, (za situace, kdy původní územní rozhodnutí, z něhož při posuzování souladu projektové dokumentace pro stavební povolení s podmínkami územního rozhodnutí vycházel Městský úřad Týniště nad Orlicí, bylo zrušeno), zda

z toho důvodu bez dalšího stavební povolení zrušit. Žalovaný zvolil jiný postup. Tedy porovnal podmínky, které obsahovalo zrušené původní územní rozhodnutí, s podmínkami obsaženými v pravomocném novém územním rozhodnutí. Po zjištění, že mezi těmito podmínkami není zásadního rozdílu, pak přistoupil sám k porovnání souladu projektové dokumentace přiložené ke stavebnímu povolení s podmínkami nového územního rozhodnutí. Protože onen zákonem požadovaný soulad shledal, odvolání žalobce zamítl a stavební povolení potvrdil.

Dle krajského soudu tím za tohoto skutkového stavu věci žádné zákonné ustanovení neporušil a to z následujících důvodů. Je nesporné, že Městský úřad Týniště nad Orlicí porovnával při vydání stavebního povolení soulad projektové dokumentace s podmínkami původního územního rozhodnutí, tedy územního rozhodnutí, které bylo následně žalovaným zrušeno. To však dle krajského soudu neznámá, že by žalovaný měl vycházet z předpokladu, že tady takové územní rozhodnutí nikdy nebylo. To není pravdou. Původní územní rozhodnutí existovalo, mělo určitý obsah, v době vydání stavebního povolení bylo pravomocné.

Žalovaný tedy dle krajského soudu nepochybil, pokud v odvolacím řízení proti stavebnímu povolení porovnal obsah podmínek obsažených v původním územním rozhodnutí, z nichž vycházel Městský úřad Týniště nad Orlicí při vydání stavebního povolení, s podmínkami obsaženými v novém územním rozhodnutí. Tím přeci zrušené územní rozhodnutí nikterak „neoživil“, nedopustil se stejných nezákonností, pro které bylo zrušeno. Pouze porovnal, z jakých předpokladů vycházel Městský úřad Týniště nad Orlicí před vydáním stavebního povolení, a zda se tyto předpoklady vydáním nového územního rozhodnutí nějak změnil. Pokud se tak nestalo (k tomu podrobněji níže), nebylo dle krajského soudu na místě, aby jenom z toho důvodu, že Městskému úřadu Týniště nad Orlicí sloužilo jako podklad pro vydání stavebního povolení formálně jiné územní rozhodnutí, fakticky ovšem obsahově v relevantních částech shodné s územním rozhodnutím, které měl jako podklad k dispozici žalovaný, musel žalovaný stavební povolení rušit a věc vracet Městskému úřadu Týniště nad Orlicí k dalšímu řízení.

Za situace, kdy žalovaný dospěl k závěru, že podmínky obsažené v novém územním rozhodnutí jsou ve své podstatě shodné s podmínkami obsaženými v původním územním rozhodnutí, nebránilo mu dle krajského soudu žádné zákonné ustanovení v tom, aby provedl v odvolacím řízení porovnání souladu podmínek obsažených v novém územním rozhodnutí s projektovou dokumentací předloženou k žádosti o stavební povolení. Ano, je standardní, že toto porovnání coby „stavební úřad“ provádí prvoinstanční správní orgán. Lze ale souhlasit s názorem žalovaného, že postavení obecního stavebního úřadu přísluší dle § 13 odst. 1 písm. b) rovněž krajskému úřadu.

Ostatně odvolací orgán obecně je oprávněn v rámci odvolacího řízení napravovat určitá pochybení prvoinstančního správního orgánu, včetně doplnění důkazního řízení za účelem řádného objasnění skutkového stavu věci, může dokonce dojít k jiným právním závěrům oproti správnímu orgánu prvního stupně, přičemž to za splnění určitých podmínek nemusí vždy vést ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí, ale toliko k jeho změně (viz ustanovení § 90 písm. c) správního řádu). Na správní řízení je proto nutno z toho důvodu nahlížet jako na jeden celek.

V posuzované věci je dle krajského soudu také nutno přihlídnout k další specifické okolnosti, kterou považuje za velmi důležitou. A to, že žalobce nepodal proti novému územnímu rozhodnutí řádný opravný prostředek, tedy nenapadl je odvoláním. Lze tak vycházet z předpokladu, že žalobce považoval nové územní rozhodnutí za zákonné, stejně jako řízení, které mu předcházelo. V něm tedy byly napraveny nedostatky, kterými trpělo původní územní rozhodnutí, případně nedostatky, kterými před vydáním původního územního rozhodnutí trpělo správní řízení. Neobstojí tedy žalobcová námitka, že v řízení před vydáním původního územního rozhodnutí byla porušena jeho práva. Takové pochybení bylo postupem správního orgánu před vydáním nového územního rozhodnutí zhojeno.

Žalobce v žalobě dále namítl, že „veškeré podmínky srovnávaných územních rozhodnutí totožné nejsou, což lze zjistit z jejich obsahu“. Nic víc. Nikterak tedy nespécifikoval, jakéže podmínky obsažené v novém územním rozhodnutí nejsou totožné s těmi obsaženými v původním územním rozhodnutí, v čem se obě územní rozhodnutí mají lišit.

V souvislosti s obsahem této žalobní námítky považuje krajský soud za nutné odbočit krátce k problematice náležitostí žalobních bodů. Tou se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, například jeho rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78; dostupný na www.nssoud.cz. Uzavřel, že důvodem uvedení žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat. V odůvodnění rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud mimo jiné následující:

„Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty.“

Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Krajský soud v souvislosti s tím konstatuje, že se každou ze žalobních námitek mohl zabývat pouze v míře obecnosti odpovídající míře obecnosti vznesené žalobní námitky. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. totiž soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tedy ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.6.2005, č.j. 7Afs 104/2004-54, event. rozsudek téhož soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9Afs 35/2012-42).

Dle krajského soudu uvedená žalobní námitka nárokům na specifikaci žalobních bodů dostála, neboť z jejího obsahu lze seznat, čeho se týká a proti čemu prostřednictvím ní žalobce brojí. Nelze však popřít, že je velmi stručná a nekonkrétní. Žalobce ji vznesl pouze v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení. Za takové situace je proto zcela dostatečné, pokud se k takto obecné námitce vyjádří krajský soud rovněž toliko v rovině obecné. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení jím namítaných zákonných ustanovení, či z jakých konkrétních důvodů pokládá tento žalovaný rozhodnutí za nesrozumitelné a nedostatečně odůvodněné, apod.

Krajský soud proto porovnal obsah podmínek stanovených původním územním rozhodnutím s obsahem podmínek vymezených novým územním rozhodnutím. Samozřejmě, že obě rozhodnutí nejsou identická (totožná), ale pokud jde o obsah podmínek, které vymezila, pak krajský soud musí přisvědčit závěru žalovaného, že tyto podmínky jsou v zásadě shodné, neliší se v žádných podstatných náležitostech. Žalovaný tedy porovnával soulad předložené projektové dokumentace připojené k žádosti o stavební povolení v podstatě s těmiž podmínkami územního rozhodnutí, jako prvoinstanční správní orgán před vydáním stavebního povolení. Danou žalobní námitku proto krajský soud důvodnou shledat nemohl.

Požadavek, který je v podstatě hlavním a jediným mottem celé žaloby – tedy aby za této skutkové situace žalovaný bez dalšího stavební povolení zrušil a věc vrátil Městskému úřadu Týniště nad Orlicí k dalšímu řízení, považuje krajský soud za přepjatý formalismus. Tomu by totiž v podstatě nezbylo nic jiného, než stavební povolení vydat znovu, v podstatě se stejným obsahem, žádné nové podstatné požadavky stanovené novým územním plánem oproti územnímu plánu původnímu by zohledňovat nemusel, protože jejich existence shledána krajským soudem nebyla (a jak už shora krajský soud konstatoval, ani žalobce je nespecifikoval). V souvislosti s tím krajský soud znovu připomíná a zdůrazňuje, že proti podmínkám umístění Stavby obsaženým v novém územním rozhodnutí žalobce nikterak nebrojil. Námitky, které by mohl vznést v dalším řízení před prvoinstančním správním orgánem týkající se souladu projektové dokumentace s podmínkami územního rozhodnutí, pak mohl vznést v rámci odvolacího řízení proti stavebnímu povolení. Postup, kterého se dožaduje žalobce, by tedy ve svém výsledku měl pouze formální význam. Žalovanému je proto nutno dát za pravdu, že by byl v rozporu se zásadou rychlosti správního řízení a zásadou procesní ekonomie zakotvenými v § 6 správního řádu.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout, protože nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace však v dané věci nenastala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. srpna 2015

pokračování

11

30A 6/2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu